

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 277/2012-28

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 3. októbra 2012 v senáte zloženom z predsedníčky Marianny Mochnáčovej a zo sudcov Petra Brňáka a Milana Ľalíka v konaní o sťažnosti MVDr. A. H., Česká republika, zastúpeného advokátom JUDr. J. B., R., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C 8/2000 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo MVDr. A. H. podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C 8/2000 p o r u š e n é b o l o .
2. Okresnému súdu Bratislava I p r i k a z u j e , aby v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C 8/2000 konal bez zbytočných prietahov.

3. MVDr. A. H. p r i z n á v a finančné zadosťučinenie v sume 3 000 € (slovom tritisíc eur), ktoré je Okresný súd Bratislava I p o v i n n ý zaplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Bratislava I je p o v i n n ý uhradiť MVDr. A. H. trovy právneho zastúpenia v sume 243 € (slovom dvestoštyridsaťtri eur) na účet jeho právneho zástupcu advokáta JUDr. J. B., R., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. mája 2012 doručená sťažnosť MVDr. A. H., Česká republika (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. J. B., R., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C 8/2000.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol:

„Sťažovateľ podáva sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky vo veci porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov upraveného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava I. v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C 8/2000, týkajúcom sa zaplatenia sumy 2.589,13 €.

Sťažovateľ ako žalobca podal dňa 26. 05. 1997 (teda pred 15 rokmi !!!) na Okresný súd Bratislava I. žalobný návrh, v ktorom sa proti odporcovi J. A. domáhal zaplatenia sumy 216.500,-Sk. Išlo o nároky zo skončeného pracovného pomeru...

Sťažovateľ už v návrhu označil ako dôkazy listiny, ktoré má k dispozícii iba odporca a žiadal súd, aby zabezpečil ich vyžiadanie od odporcu.

Súd nelogicky a bez vecného a právneho dôvodu vylúčil počas začatého konania časť nároku na samostatné konanie, hoci vzájomná spätosť nárokov bola zrejmá a dokazovanie bolo navzájom prepojené.

Konanie bolo pôvodne vedené pod sp. zn. 18 C 61/97, časť nárokov vylúčených na samostatné konanie bola riešená v konaní 18 C 8/2000.

Konanie vo veci 18 C 61/97 je právoplatne ukončené.

Vo veci 18 C 8/2000 súd rozhodol rozsudkom zo dňa 4. apríla 2006 a doplniacim rozsudkom zo dňa 27. 04. 2006...

Odvolací súd (KS Bratislava) uznesením zo dňa 3. mája 2011 napadnutý rozsudok v znení opravného rozsudku zrušil a vec vrátil súdu I. stupňa na nové konanie.

Rozsudok odvolacieho súdu bol sťažovateľovi doručený 24. 04. 2012, hoci na OS Bratislava I. bol z KS Bratislava doručený už 01. 06. 2011...

Sťažovateľ nemá ani po 15 rokoch právoplatne rozhodnuté o podstatnej časti žalovaného nároku...

S poukazom na právny názor odvolacieho súdu a časový odstup viac ako 15 rokov bude obtiažne, ak nie nemožné vykonať potrebné dokazovanie a vypočúť svedkov na preukázanie rozhodujúcich skutočností...

Skutočnosť, že spor nie je právoplatne skončený ani po 15 rokoch, musí sťažovateľ pokladať za hrubé porušenie jeho ústavného práva a zmarenie reálnej možnosti v spore uspieť...“

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd o jeho sťažnosti rozhodol týmto nálezom:

„1. Základné právo sťažovateľa, upravené čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky bolo postupom Okresného súdu Bratislava I. porušené.

2. Ústavný súd prikazuje Okresnému súdu Bratislava I., aby v konaní č. 31 Cb 97/2009 bezodkladne konal v intenciách právneho záveru odvolacieho súdu.

3. Ústavný súd priznáva sťažovateľovi finančné zadosťučinenie vo výške 3.000 € (slovom tritisíc eur), ktoré je Okresný súd Bratislava I. povinný vyplatiť sťažovateľovi do 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Porušiteľ je povinný sťažovateľovi zaplatiť náhradu trov právneho zastúpenia...“

Z obsahu sťažnosti je zrejmé, že sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C 8/2000, ktoré sa začalo žalobou sťažovateľa doručenou okresnému súdu 26. mája 1997 a bolo pôvodne vedené pod sp. zn. 18 C 61/97 (a po vylúčení časti nárokov na samostatné konanie 20. januára 2000 vedené pod sp. zn. 18 C 8/2000). Preto nesprávne uvedenú spisovú značku konania v druhom odseku sťažovateľom navrhovaného petitu vyhodnotil ústavný súd ako zrejmú nesprávnosť v písaní.

Ústavný súd sťažnosť predbežne prerokoval a uznesením č. k. I. ÚS 277/2012-10 zo 6. júna 2012 ju prijal na ďalšie konanie.

Na výzvu ústavného súdu sa k sťažnosti vyjadril okresný súd listom č. Spr 3488/2012 zo 17. júla 2012 a uviedol: „Vec sa na súde vedie od 20. 01. 2000. Navrhovateľ však nezaložil plnú moc, odporca nezaložil listinné dôkazy na ktoré sa odvoláva, preto ich bolo potrebné vyzývať. Súd tak urobil dňa 01. 02. 2000. Navrhovateľ podal neúplný návrh, listinnými dôkazmi odkázal na spoločnosť I. s. r. o. a preto bolo potrebné ich vyzvať. Súd tak urobil dňa 30. 03. 2000. Keďže navrhovateľ a odporca nezaložili žiadané, opätovne ich súd musel dňa 27. 06. 2000 vyzývať. Navrhovateľ návrh nedoplnil, preto ho súd opätovne pod hrozbou zastavenia konania vyzval. Zásielka sa od navrhovateľa vrátila ako odšťahovaný, preto bolo potrebné opätovne žiadosť o doplnenie doručiť na novú adresu. Vec bola predložená na prípravu na pojednávanie vyššiemu súdnemu úradníkovi v zmysle zákona č. 425/2002 Z. z. a č. 549/2003 Z. z. Na základe žiadosti bol navrhovateľ vypočutý dožiadaným súdom. Spis z dožiadaného súdu Okresného súdu Cheb sa vrátil dňa 04. 05. 2004. Navrhovateľ zmenil žalobný návrh, o ktorom bolo potrebné rozhodnúť a dňa 24. 01. 2005 súd vytýčil termín pojednávania na 18. 03. 2005. Odporca ani jeho právny zástupca sa nedostavili na pojednávanie, preto bolo potrebné pojednávanie odročiť. Dňa 19. 05. 2005 sa uskutočnilo pojednávanie, odporca sa opäť nedostavil, hoci bol volaný pod hrozbou uloženia pokuty a predvedenia. Dňa 08. 09. 2005 sa uskutočnilo pojednávanie, ktoré bolo odročené na termín pojednávania dňa 15. 11. 2005. Na pojednávaní dňa 08. 09. 2005 bola odporcovi uložená aj poriadková pokuta, pretože odporca sa na pojednávanie

nedostavil a svoju neprítomnosť neospravedlnil. Dňa 30. 09. 2005 navrhovateľ navrhol vykonanie ďalších dôkazov. Dňa 06. 10. 2005 bola zisťovaná adresa právneho zástupcu odporcu a bol predvolaný svedok pod hrozbou pokuty. Dňa 12. 10. 2005 bolo súdu doručené odvolanie vo veci uloženia poriadkovej pokuty. Dňa 15. 11. 2005 sa uskutočnilo pojednávanie, ktoré bolo odročené na termín dňa 31. 01. 2006 za účelom doručenia mzdovej a účtovnej agendy odporcom. Navrhovateľ neoznačil adresu ekonómky, a preto bol dňa 05. 12. 2005 vyzvaný na oznámenie presnej adresy a dňa 13. 01. 2006 bol opakovane vyzvaný. Dňa 04. 04. 2005 sa uskutočnilo pojednávanie, na ktoré sa nedostavil právny zástupca odporcu, na pojednávaní bol vyhlásený rozsudok. Dňa 27. 04. 2006 sa uskutočnilo pojednávanie, na ktorom bol vyhlásený doplniaci rozsudok. Dňa 26. 05. 2006 podal odporca odvolanie proti rozsudku zo dňa 04. 04. 2006 a jeho doplnenia zo dňa 27. 04. 2006. Dňa 07. 06. 2006 bol spis predložený spolu s opravným prostriedkom, ktorý podal odporca Krajskému súdu v Bratislave. Navrhovateľ dňa 12. 09. 2006 podal na odvolací súd žiadosť o oslobodenie od súdneho poplatku, a preto Krajský súd dňa 15. 01. 2007 vec vrátil na tunajší súd za účelom rozhodnutia o oslobodení. Dňa 20. 06. 2007 vyšší súdny úradník vyzval na preukázanie majetkových pomerov, opätovne bolo potrebné doručovať právnemu zástupcovi odporcu. Dňa 08. 12. 2009 súd vydal uznesenie, ktorým odporcovi priznal oslobodenie od súdnych poplatkov. Dňa 08. 03. 2010 bola vec znova predložená Krajskému súdu v Bratislave. Spisový materiál sa súdu vrátil dňa 01. 06. 2011 spolu s uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 5Co 85/2010-180 zo dňa 03. 05. 2011. Dňa 08. 07. 2011 súd predvolal účastníkov konania na termín pojednávania dňa 04. 10. 2011. Dňa 04. 10. 2011 sa uskutočnilo pojednávanie, ktoré bolo odročené z dôvodu neprítomnosti účastníkov konania a svedka. Dňa 04. 10. 2011 súd predvolal účastníkov konania na termín pojednávania dňa 26. 01. 2012. Dňa 26. 01. 2012 sa uskutočnilo pojednávanie, ktoré sa odročilo na neurčito z dôvodu potreby vypočutia navrhovateľa a svedka opätovne pred dožiadaným súdom. Na nové pojednávanie bude predvolaný právny zástupca navrhovateľa a svedok.

Vychádzajúc z chronológie jednotlivých úkonov je možné konštatovať, že predmetné konanie je poznačené prieťahmi, ktoré možno v danej veci charakterizovať ako objektívne aj keď zaťaženosť súdneho oddelenia, resp. jednotlivých civilných sudcov nemôže byť dôvodom na porušenie práva účastníka konania garantovaného v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR.

Zároveň poukazujem na tú skutočnosť, že pojednávania sa odročovali z dôvodu neprítomnosti navrhovateľa a jeho právneho zástupcu, ako aj z dôvodu neprítomnosti odporcu, jeho právneho zástupcu a svedkov. Prietahy spôsobil aj sám navrhovateľ tým, že v zmysle ust. § 79 ods. 2 neoznačil a nezaložil dôkazy, návrh bol vadný, rovnako skutočnosť, že navrhovateľ sa odsťahoval a neoznámil súdu novú adresu na doručovanie.

V prípade, že Ústavný súd Slovenskej republiky dospeje k záveru, že bolo porušené právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, žiadam, aby vzal do úvahy, že zákonná sudkyňa subjektívnym konaním nezavinila vznik prietahov v konaní. S poukazom na uvedené dôvody, za ktorých došlo k prietahu v konaní, žiadam Ústavný súd Slovenskej republiky, aby uvedené skutočnosti pri rozhodovaní o priznaní finančného zadosťučinenia vzal do úvahy a nepriznal sťažovateľovi finančné zadosťučinenie v plnej výške.

Konečné rozhodnutie ponechávam na zváženie Ústavnému súdu Slovenskej republiky...“

Okresný súd a právny zástupca sťažovateľa oznámili, že súhlasia s prerokovaním veci bez ústneho pojednávania. Ústavný súd preto využil možnosť podľa § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a upustil od ústneho pojednávania, pretože vzhľadom na charakter veci, kde je rozhodujúci prehľad spisu, nemožno od neho očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ sa sťažnosťou domáhal vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu“ (m. m. IV. ÚS 221/04).

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) v rámci prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj sťažnosť sťažovateľa.

Pokiaľ ide o kritérium zložitosť veci, ústavný súd konštatuje, že vzhľadom na predmet konania, ktorým je nárok na zaplatenie sumy 68 000 € z titulu náhrad spojených s pracovným pomerom sťažovateľa u odporcu (náhrada za používanie vlastného motorového vozidla, doplatok diét za služobné cesty, náhrada za sťažovateľom vynaložené prostriedky v prospech odporcu), nie je možné napadnuté konanie považovať po vecnej stránke za zložitejšie. Preto doterajší zdĺhavý priebeh napadnutého konania ústavný súd nemôže pripísať na vrub faktickej náročnosti prerokovávanej veci. Po právnej stránke ide o vec, ktorá patrí k štandardnej agende všeobecných súdov a nie je právne zložitá.

Správanie účastníka konania je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Ústavný súd pri preskúmaní spisu nezistil žiadnu okolnosť, ktorou by s'ťažovateľ, ktorý je účastníkom posudzovaného konania ako navrhovateľ, prispel k zbytočným priet'ahom v konaní.

Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu práva s'ťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, bol postup samotného okresného súdu. Priebeh konania zistený ústavným súdom z vyžiadaného spisu okresného súdu zodpovedá chronológii úkonov tak, ako boli opísané v s'ťažnosti s'ťažovateľa, ako aj vo vyjadrení okresného súdu.

Z uvedeného vyplýva, že posudzované konanie sa začalo 26. mája 1997 podaním návrhu s'ťažovateľom a na samostatné konanie bolo vylúčené z pôvodného konania 20. januára 2000, odkedy je vedené pod sp. zn. 18 C 8/2000 a doteraz nie je konanie vo veci ukončené.

Okresný súd v podstatnej časti konania trvajúceho toho času viac ako 15 rokov rozhodol prvýkrát rozsudkom zo 4. apríla 2006 v spojení s dopĺňacím rozsudkom z 27. apríla 2006, ktorý bol zrušený uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 5 Co 85/10-180 z 3. mája 2011 a vec bola vrátená okresnému súdu na ďalšie konanie.

Vzhľadom na doterajšiu dĺžku konania v trvaní viac ako 15 rokov a vzhľadom na zjavnú neefektívnosť činnosti okresného súdu, ktorého rozsudok bol zrušený odvolacím súdom, je na mieste aj bez podrobnejšieho hodnotenia jednotlivých úkonov okresného súdu konštatovať, že posudzované konanie ako celok charakterizujú priet'ahy.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k názoru, že doterajším postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C 8/2000 došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva s'ťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

III.

Ak ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 2 ústavy vysloví, že k porušeniu práva došlo právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom, príp. nečinnosťou, zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah, príp. prikáže tomu, kto právo porušil, aby vo veci konal.

Ústavný súd rozhodol v zmysle ustanovenia § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde a prikázal okresnému súdu, aby vo veci konal bez priet'ahov.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha.

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľ žiadal o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 3 000 € z dôvodov uvedených v sťažnosti poukazujúc najmä na dlhotrvajúcu právnu neistotu.

Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04).

Podľa názoru ústavného súdu prichádza v tomto prípade do úvahy priznanie primeraného finančného zadosťučinenia.

Pri určení primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných ESLP, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Vzhľadom na okolnosti danej veci zakladajúce namietané porušenie základného práva, najmä na doterajšiu dĺžku súdneho konania v trvaní viac ako 15 rokov, ústavný súd považoval za odôvodnené priznať sťažovateľovi ním požadované finančné zadosťučinenie v sume 3 000 €, ktoré je okresný súd povinný mu zaplatiť.

Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy. Sťažovateľ bol vo veci úspešný, a preto bolo potrebné rozhodnúť o úhrade trov konania okresným súdom.

Ústavný súd priznal sťažovateľovi trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátom pozostávajúce z odmeny advokáta za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2012 (prevzatie a príprava zastupovania, sťažnosť). Vychádzal pritom z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Podľa § 11 ods. 3 v spojení s § 1 ods. 3 vyhlášky je odmena advokáta (základná tarifa) v konaní pred ústavným súdom za jeden úkon právnej služby vykonaný v roku 2012 1/6 z výpočtového základu, čo predstavuje za jeden úkon právnej služby odmenu v sume 127,16 € a 7,63 € režijný paušál, teda spolu za dva úkony 269,58 € spolu s 20 % daňou z pridanej hodnoty spolu 323,40 €. Sťažovateľ si v sťažnosti uplatnil nárok na náhradu trov právneho zastúpenia za dva úkony právnej služby v sume 202,50 € plus 20 % daň z pridanej hodnoty v sume 40,50 €, t. j. spolu v sume 243 €. Vzhľadom na to,

že sťažovateľom uplatnený nárok na náhradu trov konania neprevyšuje jeho zákonný nárok v zmysle citovanej vyhlášky, ústavný súd mu priznal nárok na náhradu trov v uplatnenej sume.

Trovy konania je okresný súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 Občianskeho súdneho poriadku).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. októbra 2012